

De Standaard

RECENSIE THEATER

Duet met valse noten

Simon en Garfunkel zongen broederlijk samen, maar het water tussen hen was troebel. Hun rivaliteit inspireerde tot dit grillige stuk over gelijkwaardigheid.

Gilles Michiels

Dinsdag 15 september 2020 om 3.25 uur

<p>Bwanga Pilipili (Garfunkel) en Kristien De Proost (Simon). Danny Willems</p>

Bwanga Pilipili (Garfunkel) en Kristien De Proost (Simon). © Danny Willems

Simon, Garfunkel, my sister and me

Kristien De Proost & Bwanga Pilipili

Op tournee tot 26 maart

www.kristiendeproost.be

★★★☆☆

Vijfhonderdduizend toehoorders waren erbij toen Paul Simon en Art Garfunkel in 1981 hun legendarische benefiet gaven voor het verloederde Central Park. Wat ze niet wisten, was dat ze naar een stukje theater keken. Beide heren konden elkaar al jaren niet meer uitstaan. Simon schreef de songs en verdroeg niet dat de blonde krullenbol met zijn loepzuivere stem de eer en de meisjes opstreek. Garfunkel voelde zich verdrukt door het Napoleoncomplex van zijn kleinere kompaan.

Simon, Garfunkel, my sister and me herneemt het Central Parkconcert om de achterliggende clash zichtbaar te maken. In één lange re-enactment playbacken Kristien De Proost en Bwanga Pilipili hits als 'Mrs. Robinson', 'America' en 'Scarborough fair', met op de achtergrond de joelende massa en het roze zuilendecor uit het origineel. Best griezelig hoe goed de dames het duo imiteren: Pilipili met blonde pruik en ongemakkelijk geschuifel, De Proost met ijverige moves en te groot zwart pak. Zo harmonisch hun stemmen zijn, zoveel wedijver verraadt hun lichaamstaal.

Het is een kwestie van tijd voor de bom ontploft, maar dat gebeurt anders dan verwacht. Het eigenlijke conflict van dit stuk is dat tussen Pilipili en De Proost. Als het concert onttaardt in een funky feestje, verandert het decor in een snoepfabriek en vliegen de pruiken en pakken in het rond. De zangers zijn nu twee actrices. Zijn zij wel zo gelijk?

Het concert wordt een debat: de zwarte woede versus het witte onbegrip

Zoals Simon zijn maatje niet naast zich duldde, krijgt ook Pilipili naar eigen zeggen de bijrol toebedeeld: wel het exotisch curiosum, niet de intellectuele evenknie. Tijdens haar tirade richting raciale ongelijkheid en de witte monocultuur van het theater transformeert de rivaliteit tussen Simon en Garfunkel in een maatschappelijke zoektocht naar gelijkwaardigheid. Het concert wordt een debat: de zwarte woede versus het witte onbegrip.

Plots zie je niet één, maar twee voorstellingen: een theaterconcert verteld vanuit wit perspectief en een praatstuk dat daartegen ingaat. Het geeft de actrices de kans om ten volle hun kunnen te tonen, maar de doorsteek voelt ook wat geforceerd. Is de discussie

aan het eind genoeg doorgedacht, als de zwarte stem opnieuw tegenstem blijft en dus alleen bestaat in contrast tot de witte? Dit stuk geeft de perfecte voorzet, maar vergeet ze binnen te koppen.

Verschenen op dinsdag 15 september 2020

LEES MEER

VANDAAG | Vier acteurs samen genomineerd voor Louis d'Or
(https://www.standaard.be/cnt/dmf20200914_97654076)

GISTEREN | Actrice Denise De Weerd (92) overleden
(https://www.standaard.be/cnt/dmf20200913_97676630)

09/09/2020 | Golden oldie blinkt nog steeds

(https://www.standaard.be/cnt/dmf20200908_97897180)

08/09/2020 | Als je moet sterven naast een zorgrobot

(https://www.standaard.be/cnt/dmf20200907_97624564)

26/08/2020 | 'Je leert maar acteren door samen te spelen'
(https://www.standaard.be/cnt/dmf20200825_97633056)

andaard.be/extra/stat

